DETEKTIVNÍ THRILLER Z BUDOUCNOSTI

BEDŘICH BŘEZINA

ŽENA A DRAK

ŽENA A DRAK

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Bedřich Březina, 2026
Illustrations © Bedřich Březina, 2026
Cover © Daniel Pocar, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7037-3 (pdf)

BEDŘICH BŘEZINA

ŽENA A DRAK

VENDETA

Někde jsem zaslechl názor, že naší největší tragédií je to, že nedokážeme odlišit skutečnost od fikce. Prý nám hrozí, že budeme prvními lidmi v historii, kteří dokázali své iluze učinit tak živými a přesvědčivými, že je v nich možné žít.

Já si ale myslím, že je to trochu jinak. Žijeme život, o kterém si děláme iluze jen proto, aby se nás nedotkla děsivá a krutá pravda. Většina z nás o ní možná něco tuší, ale raději si ji nepřipouštíme. Nic není totiž tak hrozné, jako když se vám všechno, v co jste dosud věřili, zhroutí jako domeček z karet. Raději si tedy žijeme sami ve svém světě a vedle nás existují lidé, kteří si žijí zase v tom svém.

Mně se ten domeček z karet zhroutil. Proto jsem se rozhodl sepsat svůj příběh. Ne snad proto, abych vás, milí čtenáři, připravil o iluze o světě, ve kterém žijete. Vždyť já ani nevím, jestli existujete, a je možné, že tohle všechno píšu jen sám pro sebe. A rozhodně to není žádná patetická touha po pravdě. Pravda je jen chiméra. Kolik je světů, tolik je pravd. Ani nevím, co mě nutí tady sedět, vzpomínat a škrábat tohle. Netuším, proč to dělám, a je dost možné, že až to dopíšu, zmáčknu tlačítko *delete* a všechno pohřbím. Líto mi to nebude. Je to stejné jako

s mandalou. Tibetští mniši celé týdny tvoří své obrazce z barevných zrníček písku, aby je hned po dokončení zničili. Považují to za druh meditace a zničením svého výtvoru se podřizují skutečnosti, že vše je pomíjivé.

Možná se ptáte, kdo vlastně jsem. Já jsem NIKDO. Dokonce se o mně ani nedá říct, že bych byl jedním z mnoha ozubených koleček ve složitém stroji. Jsem tak bezvýznamný, že mě ten stroj nepotřebuje. Když jsem totiž ze stroje vypadl, nic se nestalo. Stroj se nezadrhl. Přestože do mě jistí lidé vkládali tolik naděje, stroj běžel pořád dál a mně došlo, že nepotřebuje nikoho z nás. Běží samovolně a nám jen přiděluje jména a role, které v něm máme zastávat.

Mně přidělil jméno Michael, příjmení nemám. Příjmení byla zrušena již před desítkami let, ale to ví každý, tak o tom psát nebudu. Říkají mi tedy Michael z Huxley, protože vzdělání mi dalo gymnázium Juliana Huxleye. Kdysi jsem byl nesmírně hrdý na to, že nosím právě tohle jméno. Julian Huxley byl vzorem pro každého, byl tím, kým byl Kristus pro předchozí generace – prorokem a mesiášem. Zavedl termín *transhumanismus* a na jeho práci i názorech byla vybudována naše nová společnost, náš nový světový řád. To on nám ukázal, jak změnit své životy, ale o tom třeba někdy později. Teď chci psát o době, kdy mi bylo osmnáct let.

Jmenuji se Michael, nazývali mě ale různě. Většinou Michael z Koktova, nebo Mi-Mi-Michael. Já se totiž narodil s vadou řeči. Trpím mírnou koktavostí, která se zhoršuje, když jsem nervózní. A já byl nervózní skoro pořád. S koktavostí je to stejné jako s nedoslýchavostí. Když se pořád ptáte „Cóó?“, mají vás za hlupáka. A když každé slovo nakousnete jen tak na zkoušku, než ho skutečně vyslovíte, vypadáte jako pitomec. Jenže ta koktavost mi také přinesla práci snů – o tom za chvíli.

Uplynulo šest měsíců, co jsem to slavné gymnázium opustil a zahájil proces androgynizace. Jakmile bude ukončen (a to mělo být už před mými devatenáctinami), nebudou mi říkat Michaeli, ale Michaelo.

Už několik měsíců jsem měl i svůj vlastní citizenter – odznak dospělosti. V těch svých osmnácti jsem z něj byl nadšený. Myslím, že se na něj těší každý teenager. Když mi ho dávali na ruku, připadal jsem si dospěle a důležitě. Každý ho pak má až do konce života a každému ten život změní. Je to černý displej, který se připevňuje kovovým náramkem k levému zápěstí. Slouží jako komunikátor, ale také jako osobní počítač, tak jako kdysi mobilní telefon. Citizenter toho však umí mnohem víc. Je platebním terminálem, cestovním pasem, počítadlem sociálního kreditu, hlídačem zdravotního stavu, a především prostředkem vašeho štěstí – a to doslova.

Štěstí je totiž dané ústavou a nárok na něj má každý. A to vždy, za všech okolností a bezplatně. Ten přístroj to dokáže zajistit chemicky. Nepřetržitě měří hladinu dopaminu a endorfinů v krvi a při jejich poklesu vám okamžitě vpraví pod kůži dávku. Pro mnohé tak život přestal být očistcem a nastala éra nepřerušovaného štěstí, bez ohledu na to, v jakých kdo žije podmínkách.

Společnost tím dosáhla svého vrcholu, neboť odstranila veškerou nespokojenost, nevraživost a agresi. Štěstí totiž sjednocuje.

Konečně jsme se stali společností bez konfliktů, harmonickou, inkluzivní a zbavenou všech sedmi smrtelných hříchů.

Byl jsem hrdý, že jsem se narodil právě do těchto časů. Po období otrokářství (aspoň tak nám to říkali), feudalismu, socialismu a kapitalismu byla lidská společnost v nejvyšším rozkvětu. Stali jsme se humanisty. Konečně byl člověk na prvním místě všeho.

Demokracie, tedy totalitní nadvláda většiny nad menšinou, byla zrušena a místo ní nastoupilo náboženství bez zjevení. Takové, které věřilo v člověka. Tmářství starých církví bylo ozářeno světlem vědecké racionality a nahradila je věda. S církví pak zmizely všechny zbytečné vášně – fanatismus a manipulativní bludy založené na dogmatech, nikoliv na vědeckých argumentech.

V době, o které píšu, ukazoval kalendář rok 6099. Tedy nový kalendář Anno Lucis (Léta Světla), který platil již více než třicet let. Podle starého kalendáře Anno Domini (Léta Páně) by se tehdy psal rok 2099.

Gymnázium jsem zvládl s vynikajícím prospěchem, ale to nebylo to, proč jsem získal stáž snů. Tím důvodem byla má koktavost a program inkluze, který dával šanci sociálně znevýhodněným jedincům. Na dobu jednoho roku, tedy než se ukončí

můj proces proměny, jsem byl přidělen k člověku, který se honosil titulem *protector populi*. Jmenoval se Petrum z Karlova a byl tím nejpodivnějším člověkem, s jakým jsem se kdy setkal. Mohlo mu být kolem šedesáti, takže byl už dávno rebisem – androgynní bytostí, ani mužem, ani ženou. Bylo tedy nutné oslovovat jej jako „to".

Petrum vypadalo, i přes proces zahlazení pohlavních znaků, zcela jinak než většina lidí. Bylo vysoké, široké v ramenou a na bradě mu sem tam vyrůstal i nějaký ten chloupek. Jako by citizenter, který nosilo na zápěstí a k jehož funkcím patří i dávkování příslušných hormonů, nemohl jeho přirozený testosteron porazit.

Když jsem se ptal, jak se k tak důležité funkci dostalo, řeklo mi, že bylo vždy pravověrným humanistou, vždy sloužilo lidu a podílelo se na sjednocení zaniklých států do jediné globální Humanistické asociace. Kromě toho dlouhá léta předsedalo klubu skeptiků Sysifos – instituci, která se podílela na vykořenění náboženského tmářství, fanatismu a bludů z lidské společnosti.

Nyní tedy požívalo jeden z nejvyšších úředních titulů. Protector populi byl někdo jako ombudsman či prostředník mezi člověkem a umělou inteligencí. Ta se ukázala být maximálně efektivní při řízení lidské společnosti a vymáhání práva. Instituce, jako byla třeba policie nebo soudy, naprosto ovládla. AI byla přesná, nechybující, nepodplatitelná a rychlá tak, že často dokázala odhalit zločin ještě před tím, než byl uskutečněn. Rozsudky nad zločinci byly vždy podloženy nezpochybnitelnými důkazy a bezchybnou argumentací. Prakticky neexistoval případ, v němž by se AI zmýlila.

Přesto, jako pojistka spravedlnosti, byl zřízen úřad protectora, jako poslední instance, ke které se mohla odsouzená bytost odvolat. Tedy pokud by nějakou náhodou nastala nejednoznačnost důkazů.

AI však ovládala téměř vše – veřejný kamerový systém, veškerou komunikaci, internet, silniční síť se samořiditelnými auty,

železnici, letectví i elektronické zabezpečení budov. Neexistovalo žádné slepé místo, kde by se mohlo dít něco, o čem by nevěděla. Úřad protectora měl tedy spíše jen symbolický a propagandistický význam, byl jakousi výkladní skříní soudnictví a chloubou humanismu. Protectorova činnost se omezovala na návštěvy škol, pořádání besed a šíření věhlasu Humanistické asociace.

Z počátku ze mě Petrum nebylo příliš nadšené. I ono mé koktání považovalo za projev duševní tuposti, dokonce si nějaký čas myslelo, že mě k němu poslali proto, abych jeho úřad zdiskreditoval. Později ale poznalo, že koktavost nemá s inteligencí nic společného, a vzalo mě na milost. A myslím, že časem si mě dokonce oblíbilo. Řeklo mi, že pokud se jako stážista osvědčím, mohl bych se v budoucnu stát liktorem, tedy oficiálně jeho pravou rukou.

Má služba u protectora byla fádní a poklidná a myslel jsem, že tak to i zůstane. Jenže pak se stalo něco, co Petrum spoustu let nezažilo. Na jeho citizenter přišel e-mail, ve kterém ho AI vyzývala, aby se dostavilo do věznice Bory a ujalo se tam, jako obhájce a ombudsman, případu jistého Marka. Podle jména to byl člověk, který ještě nedosáhl dospělosti, tedy androgynity, protože to by se již jmenoval Markum. V případě Marka muselo jít zatím o nedokonalou bytost.

Petrum mi oznámilo, že schůzka s klientem je naplánována na zítřejší desátou a ať jsem před jeho úřadem přesně. Já horlivě přikyvoval, neboť jsem se těšil, že se podívám do míst, která nikdo jiný nespatří, a že se proletím dronem určeným jen pro VIP osoby.

Druhý den ráno jsem již seděl s Petrem ve dronu a z výšky se kochal pohledem na Prahu.

Letěli jsme tím typem dronu, ve kterém jsou pohodlná kožená křesla, vždy dvě a dvě naproti sobě, s konferenčním stolkem z falešného mahagonu, takže nebýt prosklených oken kolem dokola, připadal bych si jako v útulném obývacím pokoji. Byli jsme jedinými pasažéry. Pak tu byla už jen ta neživá inteligentní bytost, která dřímala v čipech vznášedla a rychle nás přesouvala k cíli. Po půlhodině letu do mě Petrum kleplo a ukázalo přes okno dolů.

„Jsme tady. Věznice Bory."

Pod námi ležel soubor budov, poskládaný do podivného tvaru, který by člověk ze země vůbec nepostřehl. Centrální budova byla postavena na kruhovém půdorysu a paprskovitě z ní vybíhaly další objekty, takže takhle seshora to vypadalo jako spadlé zářící slunce. Těch paprsků bylo celkem osm, a tak křídla budov tvořila něco jako dvojitý kříž.

„T-to je teda zvláštní," řekl jsem tiše.

„To tedy ano," přikývlo Petrum.

Nadzvedl jsem se na sedačce a naklonil se tak, abych dolů viděl lépe.

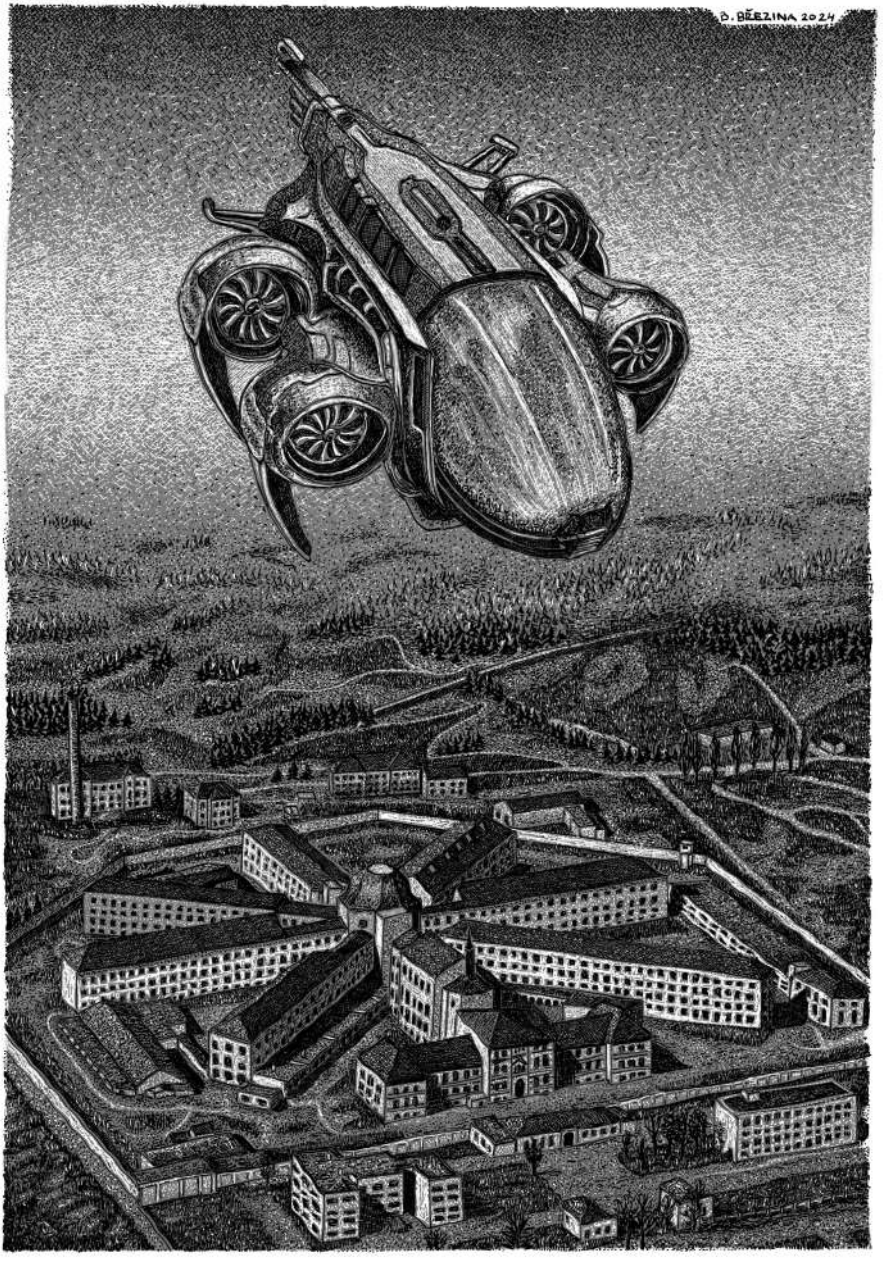
D. BŘEZINA 2024

„Ta stavba tvoří oktogram, osmicípou hvězdu. Ta je pro věznici tím nejpříhodnějším tvarem," řeklo Petrum.

„T-to jakože se vězni v bu-budově tohoto tvaru líp střeží?" zeptal jsem se. Předpokládal jsem, že ten zvláštní tvar musí mít nějaký praktický účel.

„Je to spíš skrytý symbol," odpovědělo Petrum. „Oktogram je symbolem překonávání času. Tedy toho, který vězni musí ve věznici strávit."

„Po-podle mě je to těm uvnitř jedno."

„Možná. Ale osvobodit se od času a překonat ho, to znamená překonat i vlastní strach. Tohle ti vězni potřebují."

„V tom t-ten tvar budovy ale ne-nepomůže," namítl jsem.

Petrum na to nic neřeklo, jen se pousmálo. Pak už jen mlčelo, promluvilo, až když jsme začali klesat.

„Osmicípá hvězda je taky symbolem Merkura."

„Té planety?" zeptal jsem se.

„Boha Merkura. Ten byl, kromě jiného, patronem a ochráncem zlodějů. Merkur drží nad tímhle vězením ochrannou ruku. Tedy podle legend."

„Nad zloději? Tam do-dole vězní nějaké zloděje? Dnes se přece n-nekrade. Teda až na ten incident, který budeme vy-vyšetřovat. Asi proto povolali protectora, protože krádež je něco nepředstavitelného."

„Krádeže umělá inteligence skoro vymýtila, ale ta věznice byla postavená před dvěma sty třiceti lety. Tehdy jich bylo dost."

„Tím se tedy vy-vysvětlují ty symboly. Dnes už lidé nejsou tak hloupí, a-aby na ně věřili."

„Nenech se mýlit. Věznice tohoto tvaru se po celém světě stavějí dodnes. Některé věci jsou uložené tak hluboko v našem podvědomí, že vůle nebo rozumný úsudek na ně nemají žádný vliv."

„Vždyť ži-žijeme v době humanismu. Po-pověry a tmářství jsme dávno překonali."

Petrum se zase tak divně pousmálo a pouze stočilo hlavu stranou. To už ale dron přistával na nádvoří věznice. Vystoupili

jsme a Petrum se rozhlíželo. Myslím, že tady bylo poprvé a netušilo, kudy se vydat. Pak se rozezvučel elektrický vrátný u kovových dveří po naší levé straně. Zatlačili jsme do nich a otevřeli je.

Ocitli jsme se v prostorném kruhovém sále, z něhož do všech stran vystupovaly dlouhé chodby. Nad námi byly kovové rampy, které se rovněž paprskovitě rozbíhaly do osmi směrů. Působilo to jako zmatený propletenec chodeb, ale byl to týž oktogram, který jsme viděli z dronu.

Uprostřed sálu stál dřevěný pult, podobný těm v hotelových recepcích. Vzduch se nad ním zavlnil a rozzářil. Objevil se hologram, který představoval strážného v uniformě.

„Vítejte, protectore a Michaeli. Už jste očekáváni. Vězeň číslo 560 je připraven s vámi hovořit. Pokračujte chodbou číslo 3," řekl hologram, ukázal nám směr a zmizel.

„Pět set š-šedesát?" otočil jsem se k Petru. „Vcelku dost vy-vysoké číslo na to, že nám d-dokola tvrdí, jak nízkou máme zločinnost."

Petrum se zase jen pousmálo. To snad dělá pokaždé, když neví, co říct!

Dorazili jsme k mříži, zvonek se rozezvučel a mříž se odsunula. Za ní byla další a pak ještě třetí. Prošli jsme dlouhou chodbou až k ocelovým dveřím, nad kterými zablikalo červené světlo. Vstoupili jsme a ocitli se v místnosti, která byla přepažena mříží na polovic. Na druhé straně mříže seděl nějaký mladík. Jak nás spatřil, vyskočil ze židle, skrz mříže k nám natáhl ruce a volal: „Zachraňte mě! Prosím, zachraňte mě! Dostaňte mě odsud!"

Petrum se zamračilo a řeklo přísně: „Sedněte si."

„Já sem nepatřím. Nic jsem neudělal!"

„Jsme zde jako arbitři vašeho případu, a jestli se dostanete, nebo nedostanete ven, se ještě uvidí."

„Já jsem ale opravdu nic…"

„Sedněte si!" zakřičelo Petrum. „Budete mluvit jen tehdy, když vás vyzvu. Nebo odcházíme a váš případ bude zcela v rukou Urobora."

Chlapec se zarazil, odstoupil od mříže a posadil se na židli.

„Jmenujete se Marek z Harris?“

„Ano,“ špitl, najednou krotký jako beránek.

„Byl jste odsouzen za krádež v zařízení Eugenické asociace…“

„To není pravda!“ vykřikl Marek.

„Ale ano, tady to mám,“ zamávalo Petrum papíry. „Byl jste odsouzen, a proto jste tady.“

„To ano. Ale já nic neukradl. Vždyť mi ani nevysvětlili, co se vlastně mělo ztratit.“

„V obvinění se píše, že jste odcizil součástku systému EIS.“

„Jenže já ani nevím, co to je,“ zvolal Marek a měl blízko k pláči. „Proč bych kradl něco, o čem nemám ani tušení.“

Tázavě jsem se podíval na Petrum, které ale nereagovalo a dál se prohrabovalo svými papíry.

„Tady se píše, že jste se nedoznal, a proto vám byl trest zvýšen na maximální sazbu dvaceti let.“

„To je pro mě jak doživotí,“ řekl Marek, „nevydržím to tady ani rok. Vy netušíte, s jakými lidmi mě tu zavřeli. Navíc jsme tu všichni namačkaní jako sardinky.“

Zase jsem se překvapeně podíval na Petrum. Vždyť se pořád tvrdí, že se díky umělé inteligenci snížila zločinnost téměř na nulu.

„Tak proč se nepřiznáte? Výrazně si tím zkrátíte trest.“

„Ale k čemu se mám přiznat? K tomu, co jsem neudělal? Nevím, co to ten EIS je. Když se přiznám, budou chtít vědět, proč jsem to ukradl. A co jsem s tím chtěl dělat. Jenže já vůbec netuším, o co tady jde!“

„Ukradl jste to na zakázku? Pro někoho jiného? Zaplatil vám za to někdo?“

„To je furt dokola! Ne, nikdo mi za to nezaplatil. Na to se mě už ptali tisíckrát.“

„Ale chytili vás při činu.“

„To není pravda.“

„Přece vás zatkli na základě nějakého důkazu. Natočila vás kamera nebo…“

„Ne. Urobor prostě spočítal pravděpodobnost a vyšel jsem z toho já. Prý na základě uzavřeného kruhu nepřímých důkazů."

Petrum zmateně zakroutilo hlavou. „Jak mám někoho obhajovat, když se není čeho chytit," proneslo spíš samo k sobě. „Na základě jakých nepřímých důkazů vás odsoudili?" zeptalo se po chvíli.

Marek sklopil hlavu a začal si žmoulat prsty. „Něco jsem totiž provedl," zamumlal, aniž se na nás podíval. „Pokusil jsem se utéct z mammisi."

„Co-cože?" vyhrkl jsem, protože se mi to zdálo jako největší pitomost, jakou jsem kdy slyšel.

„Utéct z mammisi?" žaslo Petrum. „To tedy slyším poprvé. A proč? Vždyť jste přece musel vědět, že vás chytí."

Nedávalo to smysl. Domníval jsem se, že z mammisi se neutíká, naopak – každý se tam přece chtěl dostat. Je to elitní instituce a pro mladého člověka není nic prestižnějšího než být její součástí. V mammisi jsou ti nejinteligentnější a s nejlepší fyzickou kondicí. Nikoho s IQ pod 120 tam nevezmou, o to nepochopitelnější bylo, proč chtěl Marek pryč. Taky musel vědět, jak je mammisi střežené. Ostatně jako celé město. Tady se není kde schovat. Navíc nikdo z mammisi nemá citizenter. Je na to výjimka. A bez citizenteru venku nemůžete přežít. Bez něj si v obchodě nekoupíte rohlík, nenastoupíte do autobusu ani do taxi. Citizenter je identifikace občana, jeho peněženka i karta zdravotního pojištění. Otevírá dveře. Bez něj nelze přežít.

„Proč jste chtěl utéct? Ublížil vám tam někdo?" zeptalo se Petrum.

Marek jen zavrtěl hlavou a Petrum si povzdychlo.

„Já vůbec netuším, jak vám pomoct. Jestli mám to zašmodrchané klubko rozplést, musíte mi říct, co se v mammisi stalo."

„Chtěl jsem…," začal Marek zdráhavě a kroutil si přitom prsty, div si je nezlomil. „Chtěl jsem… víte já… prostě… já utéct musel. Musel jsem najít sukubu."

Protectorovo obočí vystřelilo nahoru.

„Sukubu? Jakou sukubu?"

„Já vlastně ani nevím," řekl Marek zcela nepochopitelně, ale tvářil se tak nešťastně, že to mohla být i pravda.

„Jak jste mohl utéct kvůli něčemu, o čem ani nevíte, co to je? To je jak s tou krádeží, kdy jste ukradl něco, o čem taky nemáte ani páru."

„To není pravda!" vykřikl zoufale, zrudl v obličeji a neměl daleko k pláči. Byl dost inteligentní na to, aby chápal, jak hloupě tohle všechno vypadá a jak malá je šance, že by se dostal z vězení.

„Řekněte mi o té sukubě," vybídlo ho Petrum a Marek pokrčil rameny.

„Ono toho zase není tolik co říct. Chodívala za mnou ve snech."

V tu chvíli nám to, mně i Petru, došlo – mluvíme se cvokem. Ten Marek se musel zbláznit. On do věznice skutečně nepatří, patří do sanatoria. Ještě nikdy jsem neviděl, že by umělá inteligence tak selhala. Vždyť je to na první pohled zřejmé, Marek se musí léčit.

„Pomůžete mi?" zeptal se. „Musíte mě odtud dostat. Já to tady nevydržím. Vy nemáte ani tušení, co je tady za lidi. Jsou divní. Pořád mluví o smrti a o tom, co bude po ní. Mluví o ní, jako by byla jejich přítel. Dostaňte mě pryč, nebo se tady z toho zblázním!"

Podívali jsme se po sobě.

„Uděláme, co bude v našich silách," uklidňovalo ho Petrum.

Na stropě se rozblikalo červené světlo. To bylo znamení, že výslech je u konce. Vstali jsme a s Markem se rozloučili.

V dronu, který nás dopravoval zpátky domů, mi Petrum řeklo, že se s takovým případem ještě nesetkalo. Že se ostatně ještě nikdy nesetkalo s kriminálním případem. Každého zločince umělá inteligence vždy odhalila i sama odsoudila. Vždycky bylo všechno jasné. Proto je tenhle případ tak podivný. Zdálo se, že AI poprvé fatálně selhala a poslala do vězení očividného blázna.

Až do této chvíle byla funkce protectora jen ceremoniální a propagační. Nyní se ale zdálo, že mu konečně začíná jeho

první případ a ono bylo přímo nadšené z možnosti rozluštit tu záhadu.

„Zítra ráno máme přednášku na jedné střední škole," řeklo, „ale hned potom vyrazíme do mammisi a ověříme si pár faktů."

Samořiditelné taxi zastavilo před gymnáziem Juliana Huxleye. Překvapeně jsem se podíval na Petrum.

„Tu-tuhle školu jsem ještě před ne-nedávnem navštěvoval."

„Třeba i to je důvod, proč si nás sem objednali," řeklo Petrum.

„Ne-nerozumím."

„Já myslím, že se škola chce tebou pochlubit. Budeš pro ty žáky vzor."

„Já? Pořád nechápu. Děláte si legraci."

„Jsi pravá ruka vysokého státního úředníka. To přece něco znamená. V tuto chvíli jsi jeden z mála, který může zpochybnit činnost a výsledky umělé inteligence. Jsi jeden z kontrolních článků, které mají lidé nad AI. To není málo."

„Vždyť jsem u vás jen n-na krátké stáži."

„To ale nezlehčuj. Mnoho očí tě teď sleduje a posuzuje tvou práci. Nepodceňuj to. Já už mám svůj věk. Třeba mě jednou nahradíš."

Vešli jsme do vstupní haly, které dominovala Huxleyho socha. Pod ní byl v podstavci vyrytý nápis:

Eugenika jako základ pro nové vědecké
a evoluční náboženství

*

Z haly jsme vešli do dlouhé chodby, na jejímž konci byla jídelna, nyní upravená na přednáškový sál. Na jedné straně bylo malé pódium a na druhé řady židlí, na kterých seděli žáci této chlapecké školy. Dívali se na nás a já byl čím dál nervóznější. Petrum, neustále sebejisté, pozdravilo žáky, z nichž mnohé jsem od vidění znal, a začalo svou přednášku. Mluvilo z patra a bylo znát, že takových přednášek má za sebou už desítky. Když mluvilo, zdálo se duchem nepřítomné. Jako by jen s naprostým klidem hovořilo a při tom myslelo na něco docela jiného.

„Děti, víte, že žijete v té nejúžasnější době, která kdy byla?" nadneslo řečnickou otázku a mnozí z chlapců souhlasně přikyvovali.

„Žijete v době, kdy správu společnosti převzala umělá inteligence tak, aby byla správou spravedlivou a vstřícnou. Poprvé v dějinách máme v ústavě zakotvené právo na štěstí pro každého z nás. Štěstí se stalo stejně samozřejmé jako dýchání vzduchu. Díky tomu, že většinu rutinní práce převzala AI, budete mít všichni příležitost dělat to, co vás skutečně baví. Malovat, psát básně, háčkovat či vyšívat, starat se o psy nebo experimentovat v kuchyni. Všechny možnosti máte otevřené, a to díky tomu, že regionální správu, které se dříve říkalo státní, nahradil počítač.

A za druhé!" Petrum se krátce odmlčelo a všechny přelétlo očima. „Za druhé jsme se konečně zbavili demokracie. Všichni dobře víte, že kvůli tomuto volebnímu systému nejednou zvítězil nacismus nebo komunismus. Musely zemřít miliony lidí, než společnost pochopila zvrácenost demokracie, než pochopila, že to není nic jiného než totalitní nadvláda většiny nad menšinou.

S odstraněním politických stran zmizely sváry mezi lidmi s rozdílnými politickými názory, zmizela nenávist, která společnost jen oslabovala. Politická vláda byla zrušena a konečně nastalo vrcholné období dějin – humanismus. Vy máte to štěstí, že se vzděláváte ve škole, která nese jméno největšího učitele lidstva a vzoru humanistické společnosti. Julian Huxley byl

nejen bratrem slavného spisovatele, autora knihy *Báječný nový svět*, ale, jak jistě všichni víte, také prvním generálním ředitelem organizace UNESCO, což byla jedna z předchůdkyň naší světové Humanistické asociace. Byl to on, kdo jako první navrhl odvážný způsob řízení lidské společnosti a spravedlivého rozvoje lidského jedince, tak aby byl využit jeho potenciál v zájmu celého lidstva.

Huxley zastával humanistické ideje a zasadil se o to, aby náboženské tmářství a staré pověry zmizely a byly nahrazeny novým náboženstvím – náboženstvím lidství. Huxley vždy říkal: ‚Věřím v náboženství života.' Jeho přístup nás inspiroval, abychom náboženství zrušili. S ním zmizela spousta svárů, fanatismu a svatých válek. A teď se vás, chlapci, zeptám. Co, vedle náboženství, bylo hlavním důvodem válek?"

Přihlásil se chlapec tři řady židlí od nás: „Nacionalismus."

Petrum zatleskalo.

„Správně. Nacionalismus byl tím, co zabilo stamiliony lidí. Různost a rozdílnost mezi lidmi zabíjí, protože jinakost je to, z čeho mají lidé největší strach. Zrušení hranic a ustanovení jediné centrální vlády, vlády světové Humanistické asociace, učinilo těm válkám konec. Zmizely hranice, zmizelo náboženství, a tím vymizelo i násilí. A teď mi někdo řekněte, kde bylo spácháno nejvíc vražd, kde docházelo pravidelně k násilí, kde vznikaly nekonečné hádky?"

Všichni mlčeli.

„Vzpomeňte si. Určitě jste se to učili."

Pořád bylo ticho.

„Tak já vám tedy napovím. Bylo to v těch nejmenších jednotkách společnosti, ve kterých docházelo neustále k půtkám o prosazení dominance, kvůli penězům, vlivu na výchovu potomků, kvůli nedostatku empatie, různosti povah a často doživotnímu spolužití, které připomínalo vězení."

Najednou to všem naráz došlo a do výšky vystřelil les rukou.

Petrum ukázalo na chlapce hned před námi.

„V rodinách," odpověděl chlapec a Petrum souhlasně přikývlo.

„Přesně tak. V rodinách docházelo k rozporům nejčastěji. Ale Humanistická asociace si i s tímto poradila. Komunitní soužití se ukázalo jako nejstabilnější a také mnohem výhodnější pro výchovu nové generace, což je mimochodem prioritou naší společnosti. Byly tedy prozíravě odstraněny problémy s nesnášenlivostí mezi církvemi, mezi národy a nesváry v rodinách… Co tedy zbývalo? Kde stále ještě docházelo ke konfliktům?"

„Mezi pohlavími," vykřikl někdo z hloučku.

„Měli byste se hlásit," napomenulo je Petrum. „Ale správně. Tam kde je rozdíl, je i konflikt. Přestože lidského samce i samici svazoval společný zájem na výchově potomka, docházelo mezi nimi často k neřešitelným konfliktům, a tím, koho tento mezipohlavní boj poznamenal často nejvíc, byl jejich potomek. I kvůli tomu se neustále zhoršoval lidský genofond. Stalo se normou, že nejvíc potomků měli lidé s nejnižším vzděláním, a v takzvaně lepších rodinách měli v průměru jen jedno dítě. Tato situace byla neudržitelná a z genetického hlediska naprosto zvrácená. Až když rozmnožování lidské rasy převzala Humanistická asociace, začala se situace lepšit. Důkazem jste vy, nadané a chytré děti se skvělou budoucností.

Proto, aby byla zajištěna vaše budoucnost, budete v osmnácti letech podrobeni hormonální terapii. Jakmile dosáhnete plnoletosti, každý z vás získáte citizenter, který bude vaším druhým já. Díky němu ve vašem těle započne proces androgynizace. Každý z vás se pozvedne na vyšší lidskou úroveň. Vymizí mezi vámi pohlavní rozdíly, a tedy i jeden ze zdrojů nesvárů…"

„Ale mezi námi nejsou rozdíly," vykřikl některý z chlapců.

Petrum se pousmálo.

„Tady mezi vámi ne. Ale existují jiné komunity, v nichž žijí vaše protiklady. Až všichni projdete procesem androgynizace, můžete začít žít pohromadě. Nyní však musíte být odděleni, aby byl odstraněn i věčný a dědičný svár mezi protiklady. Teprve po androgynizaci se stanete plnohodnotnými členy společnosti. V bibli tomu říkali Eden – ráj, ve kterém mohli žít Eva a Adam společně bez hříchu."

Chlapci zaraženě mlčeli, jako by o tom přemýšleli.

„A teď mi povězte," pokračovalo Petrum, „co ještě bylo příčinou nenávisti mezi lidmi?"

Nikdo se nehlásil.

„Tak kdo to ví?"

Když všichni stále mlčeli, Petrum se obrátilo na mě. „Tak kolega mi napoví."

Nastala má hvězdná chvíle a já konečně promluvil:

„Ro-ro-rozdíly mezi rasami."

Všichni se rozesmáli a já zrudl.

„Je to tak," pokývalo Petrum hlavou, jako by si toho pozdvižení nevšimlo. „Rozdíly mezi rasami zapříčinily ty nejstrašnější války. Určitě jste se učili o druhé světové válce, o nacismu, kdy se germánská rasa považovala za nadřazenou ostatním. Domněle podřízené rasy byly zotročovány a byla na nich páchána genocida. Jejich příslušníci byli vyvražďováni, dospělí i děti. Teprve až světová Humanistická asociace přišla s revoluční myšlenkou o genetickém sjednocení ras a národů. A jakmile byly smazány rozdíly mezi rasami a lidmi, zmizely i války."

Jeden z chlapců se přihlásil a Petrum ho vyzvalo k přednesení dotazu.

„Je pravda, že lidé měli kdysi různou barvu kůže? A různě barevné vlasy?"

„Takoví lidé stále ještě žijí. Jsou ale jen mezi nejstarší generací, mezi těmi, kteří se narodili ještě v barbarských dobách. Dnes už se všichni rodí jen se zlatavou kůží a tmavými vlasy. Dřív ale lidé bývali bílí, černí, žlutí nebo rudí…"

„Kdo z nich byl nejhezčí?" vykřikl kdosi.

„Všichni byli hezcí, ale mnozí si o té své barvě mysleli, že je nejhezčí, dokonce nadřazená ostatním. Jistě vám ve školce vyprávěli pohádku o tom, jak dědeček-stvořitel uhnětl člověka z těsta. Nejprve bylo těsto bílé, syrové, a tak ho dal do pece. Chvíli ho pekl, a když ho vytáhl, byl panáček žlutý. Pořád se mu zdál nedopečený, tak ho znovu vložil do pece. Když ho vyndal podruhé, byl celý černý – úplně spálený. Zkusil tedy celé pečení

znovu. Člověka teď nechal v peci o něco kratší dobu a ten získal krásně zlatavou barvu – takovou, jakou máme dnes všichni.

Tím bych rád zakončil dnešní přednášku, ze které si doufám odnesete tuto základní myšlenku: Rozdílnost byla vždy zlem a příčinou zášti a nenávisti mezi lidmi. Lidé mají tendenci věřit jen stejnému, protože rozdílnost vzbuzuje nedůvěru a strach. Chcete-li tedy být důvěryhodní a úspěšní, musíte být přesně takovými, jakými se očekává, že budete. Předvídatelnými a stejnými jako všichni ostatní."

Na druhý den jsem zaspal. Vůbec to nechápu, protože až do teď mě citizenter budil vždy včas.

Rychle jsem se oblékl (na snídani nebyl čas) a vyběhl ven. Křižovatku jsem přeběhl na červenou a citizenter mi hned odebral deset kreditů. Na chodníku jsem omylem vrazil ramenem do kolemjdoucího, městská kamera to pochopitelně viděla a rázem jsem měl o dalších deset kreditů méně. Ještě pár takových rán a budu bez peněz. Neměl jsem totiž pravidelnou práci a plat (stáž u protectora byla bezplatná), takže jsem musel vyjít se základním příjmem občana, což byla v podstatě almužna. Raději jsem tedy zvolnil krok a doufal v protectorovu shovívavost.

Kousek ode mě přibrzdilo auto, reflexní vrstva na karoserii se rozblikala, okénko sjelo dolů a z něho mávalo Petrum. Vlezl jsem za ním dovnitř.

„Máš zpoždění. Musel jsem ti jet naproti. V mammisi máme být přesně v devět."

„Promiňte, citizenter mě nevzbudil. Nechápu proč."

Vzal mě za ruku, vyhrnul rukáv a citizenter si prohlížel.

„Rozbitej není," řekl jsem, „už mi ten krám stačil strhnout dvacet kreditů."

Petrum stisklo displej na svém citizenteru a vůz se dal do pohybu. Přejeli jsme přes Karlovo náměstí až dolů k Vltavě a pak zabočili doleva, k mammisi Emauzy. Byla to snad ta nejtajemnější budova, o jaké jsem kdy slyšel. Vyprávěli se o ní doslova legendy, ale nikdo pořádně nevěděl, jaký má vlastně účel. Všichni se o tom jen dohadovali, a tak vznikla kolem mammisi spousta divokých historek.

Záhada byla navíc umocněna tím, že nikdo nepovolaný nesměl dovnitř, a ten, kdo tam vešel, nemohl nikdy prozradit, co viděl. Já jsem teď, díky vlivu protectora, měl povolení vstoupit, a to vědomí mě téměř rozechvívalo. Při pohledu na tu zvláštní budovu mě sevřela podivná tíseň a radost zároveň. Připadal jsem si jako dítě, co se na něco těší, ale na druhou stranu se toho bojí.

Mammisi bylo dřív klášterem, kde mohli pobývat jen muži. I dnes tam směli vstoupit jen mladíci mezi šestnáctým až osmnáctým rokem, tedy ti, u nichž ještě nezačal proces androgynizace. Grafickým znakem tohoto místa byly dva srpky měsíce, protínající se navzájem jako zkřížené turecké šavle. Byly nad bránou při vjezdu do areálu, ale také na střeše nejvyšší budovy.

Místo obvyklých věží, které se stavěly u klášterů, zde byla střecha ze železobetonové skořepiny, vytvarované do dvou prohnutých šavlí, tak špičatých a ostrých, že připomínaly jazyky hadů či nějakých ještěrů. Jedna ze špiček byla nepatrně vyšší než druhá. Petrum mi vysvětlilo, že to symbolizuje muže a ženu. Při jejich spojení a sloučení vznikne androgynní bytost – dokonalý rebis.

„Ty dva nestejně vysoké srpky měsíce v podobě věží představují jednotu protikladů," ukazovalo Petrum. „Dokonalé je i jméno architekta, který je vytvořil. Jmenoval se Josef Marie, čímž v sobě spojoval mužský a ženský prvek."

Vešli jsme dovnitř a já seznal, že zatímco zvenčí je budova stará možná stovky let, interiér je ryze současný. Podlaha byla z lité keramiky se vzory vzájemně se prolínajících barevných fraktálů, ze stropu visely tři řady světelných tyčí a před námi stál

bílý pult. Nad ním se objevil hologram rebise v bílém rouchu, které bylo střihem podobné hábitům, jaké kdysi nosili mniši v klášterech.

„Protectore a Michaeli, vítejte v reprodukčním zařízení mammisi. Celý prostor je ve zvláštním režimu ochrany, následujte tedy pokynů průvodce, který si vás za okamžik vyzvedne. Vejděte prosím do těchto dveří, kde se nachází skener vašeho zdravotního stavu."

Vešli jsme a začalo nás prohlížet několik světelných paprsků. Chápal jsem jejich opatrnost, abychom sem nezavlekli infekci, máme ale přece citizenter, který náš zdravotní stav neustále monitoruje. Taková pečlivost se mi zdála byrokraticky přehnaná. Když se před námi rozsvítilo zelené světlo (byli jsme tedy shledáni zdravými), otevřely se další dveře. Z nich vyšel rebis, k nerozeznání od toho z hologramu. Měl stejný bílý hábit, a dokonce i stejný, neutrálně vlídný úsměv. „Ať velebena je lidská radost," podal nám ruku.

„A nekonečné štěstí," odpovědělo Petrum.

Rebis se představil jako Uno z Heleny Dalliové a hned nám sdělil, jak je pro něj nezvyklá návštěva zvenčí.

„Stejně tak není obvyklé, aby odtud někdo utekl," řeklo Petrum.

„Když někdo něco ukradne, pak mu nezbývá než utéct," kontrovalo Uno.

„On tvrdí, že nic neukradl," ušklíblo se Petrum.

„Že by se umělá inteligence spletla?" uchechtlo se Uno a dívalo se na nás jako na dvě amatérská nemehla, co neumějí počítat do pěti.

„Proto jsem tady já," kontrovalo Petrum. „Z pozice svého úřadu dohlížím na možné systémové chyby."

„A odhalilo jste někdy nějakou?"

„Jsem snad já předmětem vyšetřování?"

„To rozhodně ne. Klidně si zde vyšetřujte, pokud myslíte, že to k něčemu bude. Co tu ale dělá on?!" ukázal rebis na mě. „On není protector. Dokonce není ani rebis. Je to ještě chlapec."

„Proces přeměny u Michaela teprve započal, ale je u mne na stáži jako nadějný adept na funkci liktora. Vybral ho Urobor."

„Sama Nejvyšší inteligence?" pokýval rebis uznale hlavou a zvědavě si mě prohlížel. „To asi musíš být chytrý chlapec."

„S-snad ano," vypadlo ze mě.

„Co se tady přesně mělo ztratit?" zeptalo se Petrum.

„Jedna ze součástek systému EIS."

„Co přesně?"

„To nemůžu specifikovat. Je to součást tajného programu."

Petrum vytáhlo obočí tak vysoko, jak jsem to ještě u žádné lidské bytosti neviděl. „Já jsem tu kvůli vyšetřování, tak mi neházejte klacky pod nohy. Tu věc ukradl váš svěřenec, Marek. Měl byste s námi spolupracovat."

„Zmizela součástka ze zařízení eugenické inseminace. Konkrétně spermatofor."

„Aha… K čemu to mohlo Markovi být?"

„To netuším," pokrčilo Uno rameny.

„Takže tady máme krádež něčeho, co je zloději k ničemu. To je zvláštní."

„Třeba to chtěl prodat."

„A jak? Komu? Vždyť všechny obchodní transakce zprostředkovává citizenter. Už desítky let nemáme hotovost, tak jak by to mohl prodat? Hned by ho chytili."

„Třeba výměnou za nějakou službu. Copak nevíte, jak u nás funguje černý trh?"

„Nebo tu krádež na něj chce někdo hodit."

„Ale jděte. Kdo jako?"

„To zatím nevím. Podezřelý tvrdí, že neutekl kvůli krádeži, ale kvůli nějaké sukubě. Chtěl ji najít."

Uno se rozchechtalo. „Vy, jeden z nejvyšších představitelů humanistické společnosti, věříte na přízraky?"

„Jistěže ne!"

„Ten Marek mluvil o sukubě, tedy o přízraku."

„Mluvil o něm jako o něčem existujícím."

„Podlehl bludům. Čas od času se to někomu stane."

„Já měl za to, že sem chlapce vybíráte tak pečlivě, aby se to nestávalo," namítlo Petrum.

„To sice ano, ale zákeřná nebezpečí na nás číhají všude, i v mammisi. Ani netušíte, jak náročný úkol tady ti chlapci plní."

„To tuším. Starají se o pokračování naší civilizace. Co s tím ale mají společného přízraky?"

Poslouchal jsem je a nic z toho jsem nechápal. Přízraky, náročné úkoly, pokračování civilizace… O čem to mluví? I já mohl být vybrán do mammisi. A přál jsem si to víc než cokoli jiného. Zkouškami intelektu jsem prošel hladce, ale to moje strašné koktání! Díky němu mi ale nabídli stáž u protectora. Teď jsem za to byl vděčný, protože ten mladík se tady z toho evidentně zcvokl.

„Rádo bych vám tu sukubu ukázalo," řeklo Uno, „ale obávám se, že u vás to již nebude možné. Na rebise to nefunguje." Pak se obrátilo ke mně. „Kolik ti je, chlapče?"

„Bu-bu-bude mi devatenáct," odpověděl jsem.

Uno vyprsklo smíchy a pobaveně si mě prohlíželo.

„Tebe že si vybral Urobor?" zeptalo se. Pak si ale všimlo protectorova zamračeného pohledu a ovládlo se. „A jakého stupně androgynizace už jsi dosáhl?"

„Proces je teprve na-na začátku. Stále jsem na-na jedničce."

Uno se obrátilo k Petru.

„Ten chlapec může spatřit sukubu. Jestli to tedy dovolíte."

Petrum se na mě tázavě podívalo a já naprázdno polkl. Vidět přízraky? To je to poslední, co bych si přál.

„Pomohlo by to našemu vyšetřování," řeklo Petrum.

Citizenter na mém zápěstí zavibroval, protože zaznamenal mou zvýšenou tepovou frekvenci. A také pot, který mě polil.

„Ne-není to nebezpečné?" zeptal jsem se.

„Každý den to tady podstupují chlapci téměř tvého věku," zavrtělo hlavou Uno.

„Jo, je-jenže jeden se z toho zbláznil a teď sedí v kriminále."

„Tam je proto, že zde něco ukradl," odtušilo Uno.

„To teprve musíme prošetřit," upozornilo Petrum.

„Jistě. Ve jménu humanismu a povznesení lidstva," řeklo Uno. Ačkoliv to znělo ironicky, tvářil se, že to myslí vážně.

„Michael tu sukubu pochopitelně ověří," řeklo Petrum a o mě se pokoušely mrákoty.

Uno nás zavedlo do místnosti, uprostřed které stál podivný přístroj. Bylo to polohovací lehátko podobné zubařskému křeslu a ze všech stran z něj čouhaly hadičky a drátky.

„Teď se svlékni," přikázalo mi Uno a já vytřeštil oči.

„To-to jako úplně?"

„Jistě. Do naha. A tímhle se namaž," podávalo mi jakýsi gel v tubě.

Když jsem to udělal, poručilo mi, abych si lehl na lehátko. Přísavkami ke mně připojilo několik hadiček. Měl jsem je téměř všude – na nohou, pažích, hrudi, na spáncích, a dokonce i na penisu. K lehátku byla na pantech přidělaná kovová část přístroje, kterou mi přiklopilo k bedrům, a do této části zasunulo asi tři centimetry široký a patnáct centimetrů dlouhý skleněný válec. Jakmile to udělalo, kontrolky na přístroji se rozsvítily a vše začalo bzučet a jemně vibrovat.

„Teď ti ještě musím zafixovat ruce," dodalo Uno a stahovacími pásky mě přikurtovalo k lehátku. Na oči mi nasadilo neprůhledné brýle a pak konstatovalo, že jsem připraven.

Dlouho se nic nedělo, až náhle všechno kolem zalilo prudké světlo. Málem jsem vykřikl, ale ovládl jsem se. Kousek ode mně

stálo Petrum a ten druhý protivný rebis a před nimi jsem rozhodně nechtěl vypadat jako zbabělec. Zamžoural jsem kolem sebe a oči si začínaly na prudkou záři zvykat.

Stál jsem na louce a přede mnou byla vysoká zeď. Táhla se na obě strany a její konce nebyly vidět. Šel jsem podél té zdi a narazil na vysoký portál, v němž byla dřevěná vrata. Stiskl jsem kliku a ocitl se v parku s vysokými listnatými stromy. Stál jsem na cestě, která se táhla až k nějakému bílému stavení v dálce. Vydal jsem se tím směrem, ale daleko jsem se nedostal. Periferním viděním jsem totiž zachytil, že se v křoví nalevo ode mne cosi pohnulo. Zarazil jsem se a otočil hlavu. Nic tam ale nebylo.

Pokračoval jsem tedy v cestě. Jenže pak se znovu ozval ten tichý šelest. Znovu jsem se otočil. Byl jsem si jistý, že se tam někdo schovává. Ještě pořád jsem si uvědomoval, že tohle není skutečné, že se jedná o virtuální realitu, přesto se mi srdce sevřelo napětím a já cítil, jak rychle tepe.

Sešel jsem z cesty rovnou k tomu keři. Rozhrnul jsem větve a zůstal zaraženě stát. Zpoza keře na mě kdosi zíral. Měl veliké oči a oválnou tvář, kterou rámovaly dlouhé vlnité vlasy. Nikoho takového jsem ještě neviděl. Byl to člověk, a přitom se nepodobal žádnému z lidí. Měl lidské uspořádání těla a vzpřímenou postavu, přesto něco nesedělo. Jeho hlava měla jemnější rysy, zcela postrádající náznaky ochlupení, krk byl mnohem štíhlejší a delší, ramena úzká a na hrudi měl prsa tak podivně velká a oblá, jaká jsem nikdy na žádném rebisovi neviděl. Vlasy mu padaly na ramena v širokých prstencích, obtáčely se kolem nich a končily až u širokých boků.

Ta bytost stála přede mnou nahá. I když dobře vím, že nahota nikdy nemůže být nemravná, měl jsem teď jakýsi mrazivý pocit. To tělo mi připadalo tak tajemné, že jsem na ně zíral s otevřenou pusou a hltal jeho obliny.

„Kdo jsi?“ zeptal jsem se kupodivu bez koktání.

„Kdo jsi?“ zopakovala ta bytost. Jako by mi odezírala ze rtů a učila se mou řeč.

„Jsi člověk?“ zeptal jsem se, protože jsem si tím nebyl jistý.

Vypadala tak, ale zároveň na ní bylo všechno jinak. Dokonce i zakřivení páteře měla zvláštní.

„Člověk?“ řekla ta bytost a její hlas zněl sladce. Tak jemný zvuk jí vycházel z hrdla, že ve mně rostla podivná touha, téměř bolestná a podobná smutku.

Když jsem si ji prohlížel, jasně jsem cítil, že to není žádný démon, žádná sukuba, která by chtěla pít mou krev, nebo mě snad zabít. Měl jsem zvláštní pocit, že ona je zčásti mnou a já jsem zase její částí, že oba spolu tvoříme dokonalého rebise, spojení dvou protikladných sil. Že k dokonalému souladu nemusí vzniknout hermafrodit, ale že i dvojice se může stát dokonalou jednotou. Bylo to, jako bych se díval na sebe samého, jen v jiné formě těla. Nejzvláštnější bylo, že nejvíc mě na tom těle přitahovala odlišnost. Všichni nám vždy tvrdili, že jen stejné je krásné, že v odlišnosti je ošklivost a zlo. Já to tak ale necítil. Měl jsem pocit, že ta bytost ke mně patří jako klíč k zámku.

„Jsi rebis?“ zeptal jsem se, ale spíš proto, abych jen hloupě necivěl. Dobře jsem věděl, že rebis to není. „Kdo jsi?“ zopakoval jsem otázku a ta bytost místo odpovědi přiložila své rty k mým.

Na okamžik jsem byl mimo své tělo, mimo čas i prostor. Země se pode mnou zachvěla a kolena se mi podlomila. Bylo to jako magie. Obejmula mě, aby mě zachytila před pádem, místo toho jsme ale na zem klesli oba. Tedy alespoň myslím, že to tak bylo, protože mé vnímání bylo rozostřené. Nevím, co přesně se se mnou dělo. Hladila mě a líbala a já cítil vůni, která jí šla z úst i z pórů těla. Jestli to byla jen počítačová simulace, cítil bych vůni? Byl jsem tou osobou zcela podmaněn. Zmítal jsem se na zemi, až jsem nakonec ztratil vědomí…

„Michaeli, prober se,“ uslyšel jsem nad sebou hlas.

Otevřel jsem oči a zamžoural kolem sebe. Bylo to Petrum. Ležel jsem na lehátku, co vypadalo jako zubařské křeslo, a rebis ze mě sundával přísavky a hadičky.

„Jsi v pořádku?“ zeptalo se mě Uno. Jen jsem přikývl, mluvení jsem nebyl schopen.

„Dokážeš vstát?“

Zase jsem kývl, nadzvedl se na rukou, ale hned jsem se zase zhroutil zpátky.

Petrum ke mně přiskočilo a společně s Unem mě na lehátku posadily.

„Teď se můžeš obléct,“ řeklo Uno.

To se lehko řekne, ale hůř provede. Když se mi to konečně podařilo a vrávoravě jsem se postavil, Uno mě pláclo po zádech, že mě málem zase povalilo.

„Tak co říkáš naší sukubě?“ zeptalo se se smíchem.

Petrum se na mě tázavě podívalo.

„Viděl jsi démona?“

„A-asi ano. Nevím to jistě. Jako démon to ne-nevypadalo.“

„Byla to sukuba,“ potvrdil rebis. „Samozřejmě vytvořená virtuální realitou. Mladík teď alespoň poznal, jak náročná je pro chlapce práce v mammisi. Jak fyzicky, tak i psychicky. A to všechno pro tohle.“ Vytáhl z přístroje skleněný válec, ve kterém byla troška bílého slizu.

Petrum se odvrátilo, zřejmě vědělo, o co se jedná, ale já byl mimo.

„C-co to má bejt?“

„Spermatofor. A to uvnitř je výměšek z tvého těla.“

„To je ze mě?“ udiveně jsem si zkumavku prohlížel.

„Ano, to se tvoří v těle chlapců při setkání se sukubou.“

Jak já byl tehdy naivní. Vůbec jsem netušil, jak probíhá rozmnožování lidí. To v učebních osnovách nebylo. Bylo to tajemství Humanistické asociace a podniku EIS – eugenické inseminace.

„Ta trocha tekutiny může rozhodnout o bytí nebo zániku naší civilizace,“ řekl rebis a pak zcela nepochopitelně a zcela v rozporu s tím, co právě řekl, odhodil spermatofor do koše.

„Tento biologický vzorek bude pochopitelně zničen. Semeno musí být pouze od důkladně prověřených dárců, kteří prošli náročnými testy a zkouškami. Jen ti nejlepší jedinci jsou zárukou, že genetická výbava lidí nebude ztrácet kvalitu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Žena a drak**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.